

ปัจจัยทำนายการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาพยาบาล
วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครลำปาง

Factors Predicting the English Use in Daily lives of Student Nurses,
Boromarajonani College of Nursing Nakhon Lampang, Thailand

โอภาส ประมูลสิน^{1*}, จันทร์ธิดา ศรีกระจ่าง² และ Maricor Aniban Balucanag³
(O-pas Pramoonsin^{1*}, Janthila Srigrang² and Maricor Aniban Balucanag³)

วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครลำปาง 268 ถนนป่าขาม ต.หัวเวียง อ.เมือง จ.ลำปาง 52000

อีเมลผู้แต่งหลัก : opas.p@mail.bcnlp.ac.th เบอร์โทร : 09 5675 0511

วันที่รับบทความ 1 กรกฎาคม 2563

Received: Jul. 1, 2020

วันที่รับแก้ไขบทความ 17 สิงหาคม 2563

Revised: Aug. 17, 2020

วันที่ตอบรับบทความ 18 สิงหาคม 2563

Accepted: Aug. 18, 2020

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันและศึกษาปัจจัยทำนายการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาพยาบาลวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครลำปาง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต จำนวน 310 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม ประกอบด้วย ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนที่ 2 ปัจจัยทำนายการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และส่วนที่ 3 การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันผ่านการหาความตรงเชิงเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิ ได้ค่าค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหาเท่ากับ 0.98 และหาความเชื่อมั่นโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาครอนบาคเท่ากับ 0.86 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา และการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ (Multiple Linear Regression Analysis) และสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation)

ผลการศึกษาพบว่า 1) การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของของนักศึกษาพยาบาลวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครลำปาง ในภาพรวมมีการใช้น้อยครั้ง ($\bar{X} = 2.94$, $SD = 1.01$) โดยใช้ภาษาอังกฤษผ่านการฟังมากที่สุด ($\bar{X} = 3.35$, $SD = 0.96$) รองลงมาคือ การอ่าน ($\bar{X} = 2.83$, $SD = 0.98$) การเขียน ($\bar{X} = 2.82$, $SD = 1.05$) และใช้น้อยที่สุดคือการพูด ($\bar{X} = 2.77$, $SD = 1.04$) 2) ปัจจัยด้านครอบครัวและเพื่อน ด้านเทคโนโลยีและด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ สามารถทำนายการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษา วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครลำปาง ได้ร้อยละ 26.4 ($R^2 = 0.264$, $p < 0.01$) ซึ่งปัจจัยที่ทำนายได้มากที่สุดคือ ด้านครอบครัวและเพื่อน ($Beta = 0.259$, $p < 0.01$) รองลงมาคือด้านเทคโนโลยี ($Beta = 0.234$, $p < 0.01$) และ ด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ($Beta=0.178$, $p < 0.01$) ตามลำดับ

คำสำคัญ: ปัจจัยทำนาย; การใช้ภาษาอังกฤษชีวิตประจำวัน; นักศึกษาพยาบาล

Abstract

The purposes of this research were to study English used in daily life and to study factors predicting English used in daily life of nursing students, Boromarajonani College of Nursing Nakhon Lampang. The sample consisted of 310 nursing students. The research instruments were questionnaires consisting of part 1 general information of the sample, part 2 factors predicting English used in daily life and part 3 use of English in Daily life. The questionnaire was reviewed by experts, the content validity index was 0.98 and the reliability was evaluated by using the alpha Cronbach coefficient equal to 0.86. Data were analyzed by descriptive statistics and multiple linear regression analysis and Pearson correlation.

The research results showed that 1) English language used in daily life in general is rarely used ($\bar{X} = 2.94$, $SD = 1.01$). The most frequently used was listening ($\bar{X} = 3.35$, $SD = 0.96$) reading ($\bar{X} = 2.83$, $SD = 0.98$) writing ($\bar{X} = 2.82$, $SD = 1.05$) and speaking ($\bar{X} = 2.77$, $SD = 1.04$) respectively. 2) Family and friends, technology and physical environment were able to predict English used in daily life for 26.4 percent ($R^2 = .264$, $p < 0.01$). The most predictable factor is family and friends ($Beta = 0.259$, $p < 0.01$), technology ($Beta = 0.234$, $p < 0.01$), and physical environment ($Beta = 0.178$, $p < 0.01$) respectively.

Keywords: Factors Predicting; The English Use in Daily lives; Student Nurses

บทนำ

การพยาบาลเป็นหนึ่งในวิชาชีพที่เป็นที่ต้องการของสังคมในประเทศไทย ในความเป็นจริงพยาบาลเป็นที่ต้องการของทั่วโลกเพราะมีหลายประเทศที่ขาดบุคลากรทางการแพทย์ ในการเป็นพยาบาลนั้นจะต้องมีทักษะความสามารถหลากหลาย ทั้งมีความรู้และทักษะในการปฏิบัติงาน และในปัจจุบันจำเป็นต้องมีทักษะในด้านภาษาและนวัตกรรม ด้วยความทันสมัยและโลกาภิวัตน์ที่เกิดขึ้นในศตวรรษที่ 21 นี้ พยาบาลจำเป็นต้องปรับตัวเพื่อให้เกิดการบริการที่มีคุณภาพ โดยเฉพาะทักษะด้านภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้พยาบาลมีความสามารถที่พร้อมและเป็นที่ต้องการของสังคม (เยาวเรศ สมทรัพย์ และอัชฌา วารีย์, 2562)

ในปัจจุบันประเทศไทยได้ดำเนินยุทธศาสตร์ระดับชาติที่เรียกว่า Thailand 4.0 และหนึ่งในความคิดริเริ่มของยุทธศาสตร์ระดับชาตินี้คือการทำให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการแพทย์ของเอเชีย ซึ่งได้ตั้งเป้าหมายที่จะจัดหายาและอุปกรณ์ทางการแพทย์ในการรักษาผู้สูงอายุและสร้างมาตรฐานการดูแล (Thai Embassy, Washington DC, 2018) อย่างไรก็ตามประเทศไทยก็มีปัญหาในเรื่องของการใช้ภาษาอังกฤษจากการทบทวนวรรณกรรม พบว่าระดับภาษาอังกฤษของประเทศไทยอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับประเทศในกลุ่มอาเซียนอื่น ๆ ข้อมูลล่าสุดจากดัชนีความสามารถด้านภาษาอังกฤษของ EF (Education First) ปี 2019 รายงานว่าประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 74 จาก 100 ภูมิภาคและอันดับที่ 17 จาก 25 ประเทศ ในเอเชียด้วยคะแนน (EF English Proficiency Index : EF EPI)

47.52 ซึ่งอยู่ในระดับต่ำมาก นอกจากนี้ยังมีสาเหตุอื่นที่ทำให้คนไทยมีปัญหาด้านภาษาอังกฤษ ประการแรกคือการขาดแรงจูงใจ ถึงแม้ว่าภาษาอังกฤษจะมีความสำคัญในทุก ๆ งานและมีโอกาสในการทำงานก็ตาม สอดคล้องกับการศึกษาเกี่ยวกับการสอบถามพนักงาน พบว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยาก เพราะขาดแรงจูงใจและความสนใจในการเรียนรู้ (Franco & Roach, 2018) ในด้านการศึกษาพยาบาลเช่นเดียวกัน สภาการพยาบาลแห่งประเทศไทยเปิดเผยว่าวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยการพยาบาลไทยให้ความสำคัญเกี่ยวกับการเตรียมนักศึกษาให้พร้อมสำหรับการทดสอบภาษาอังกฤษที่ได้มาตรฐาน (Kampak, 2015) ดังนั้นจึงมีความจำเป็นในการฝึกฝนและใช้ภาษาอังกฤษให้มากขึ้น เนื่องจากภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาแรกของประเทศไทย ดังนั้นจึงจำเป็นต้องใช้เวลาในการเรียนรู้มากขึ้น

การขาดการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาพยาบาลเป็นสิ่งสำคัญที่วิทยาลัยและนักการศึกษาต้องได้รับการแก้ไขเพื่อให้สามารถบรรลุเป้าหมายของ Thailand 4.0 ได้ สิ่งนี้จะช่วยให้คนรุ่นต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งพยาบาลในอนาคตมีแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งในปัจจุบันสถาบันการศึกษาแห่งประเทศไทยได้มีการเพิ่มหน่วยกิตภาษาอังกฤษในหลักสูตรเพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาพยาบาลเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ทุกที่และเพิ่มโอกาสในการใช้งาน (เยาวเรศ สมทรัพย์ และ อัจฉา วารีย์, 2562) นอกจากนี้ปัจจัยที่ช่วยในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษา คือสภาพแวดล้อมทางกายภาพ นโยบายของโรงเรียน ครู ครอบครัวยุคใหม่และคนรอบข้าง รวมถึงการใช้เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตหรืออิทธิพลของสื่ออื่น ๆ ด้วย จากการทบทวนวรรณกรรม พบว่าสภาพแวดล้อมมีผลกระทบต่อประสิทธิภาพการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาและสามารถช่วยพัฒนาภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้ นอกจากนี้วิชาภาษาอังกฤษที่เป็นวิชาบังคับในหลักสูตรยังช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจที่ดีขึ้นและใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนรู้มากขึ้น (Lagi, 2016) ซึ่งนักศึกษาก็จะได้รับแรงบันดาลใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและการใช้ภาษาอังกฤษจากอาจารย์ด้วย และยังพบว่าในห้องเรียนภาษาอังกฤษระดับอุดมศึกษาในประเทศไทยนักเรียนมีแรงจูงใจภาษาอังกฤษค่อนข้างสูงเนื่องจากการสนับสนุนของอาจารย์ (Vibulphol, 2016) นอกจากนี้เพื่อนและสมาชิกในครอบครัวก็มีอิทธิพลอย่างมากในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและการใช้ภาษาอังกฤษในหมู่นักศึกษา (Olosiju, 2016) และ การใช้เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตหรือสื่ออื่น ๆ ที่มีการควบคุมโดยนักวิชาการก็ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพด้วยเช่นเดียวกัน (Almarwaey, 2017) สอดคล้องกับการศึกษาของ Chomphuchart (2560) พบว่า ในประเทศไทย นักศึกษามหาวิทยาลัยมีทัศนคติที่ดีต่อการใช้อินเทอร์เน็ตในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งปัจจัยดังกล่าวมีความสำคัญในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษา เพื่อให้สามารถใช้ในการชีวิตประจำวันและพัฒนาสู่บุคลากรด้านสาธารณสุขในยุคไทยแลนด์ 4.0 ซึ่งมีผลต่อการนำไปใช้ในการปฏิบัติงาน โดยต้องมีสมรรถนะด้านการสื่อสารมากขึ้น เนื่องจากบริบทวัฒนธรรมเปลี่ยนแปลงไปมีการไปมาหาสู่กันระหว่างประเทศ ทำให้การใช้ภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สองนั้นเป็นเรื่องสำคัญมากสำหรับพยาบาลไทยต้องพัฒนาสมรรถนะหลักด้านนี้ เพื่อสื่อสารกับผู้ใช้บริการ การรักษาพยาบาล ชาวต่างชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งทั่วโลกยอมรับว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้ติดต่อสื่อสารมากที่สุด (เยาวเรศ สมทรัพย์ และ อัจฉา วารีย์, 2562)

จากการทบทวนวรรณกรรม มีการศึกษาถึงความยากลำบากในการเรียนภาษาอังกฤษ และมีรายงานเกี่ยวกับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย แต่ยังไม่มีการวิจัยเพิ่มเติม ในส่วนของปัจจัยที่ทำนายการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยเฉพาะในวิทยาลัยพยาบาล ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้ จึงศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และปัจจัยที่จะมีผลต่อการ ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาพยาบาล โดยประกอบด้วยปัจจัย คือ สภาพแวดล้อม ทางกายภาพ นโยบายวิทยาลัย อาจารย์ ครอบครัวและเพื่อน และเทคโนโลยี อินเทอร์เน็ตหรือสื่อ ซึ่งผลการศึกษานี้จะสามารถเป็นแนวทางในการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่จะเอื้อต่อการใช้ ภาษาอังกฤษได้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครลำปาง
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ทำนายการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครลำปาง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้กรอบแนวคิดที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรม ถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ และอาจทำนายได้ว่ามีผลต่อการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ซึ่งพบว่ามี 5 ปัจจัย คือ 1) ด้านสิ่งแวดล้อม ทางกายภาพ มีผลกระทบต่อประสิทธิภาพการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาและสามารถช่วยพัฒนา ภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้ 2) ด้านนโยบาย เป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ช่วยในการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา เช่น วิชาภาษาอังกฤษเป็นที่เป็นวิชาบังคับในหลักสูตรยังช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจ ที่ดีขึ้นและใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนรู้มากขึ้น 3) ด้านอาจารย์ นักศึกษาจะได้รับแรงบันดาลใจ ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและการใช้ภาษาอังกฤษจากอาจารย์ และยังพบว่านักศึกษามีแรงจูงใจ ภาษาอังกฤษค่อนข้างสูง เนื่องจากการสนับสนุนของอาจารย์ 4) ด้านครอบครัวและเพื่อน เป็นปัจจัย ที่สำคัญที่ส่งผลต่อการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งเพื่อนและสมาชิกในครอบครัวมีอิทธิพลอย่างมาก ในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและการใช้ภาษาอังกฤษในหมู่นักศึกษา และ 5) ด้านทรัพยากร เทคโนโลยี อินเทอร์เน็ตและสื่อ การใช้เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตหรือสื่ออื่น ๆ ที่มีการควบคุม ซึ่งควบคุม โดยนักวิชาการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพด้วยเช่นกัน ปัจจัยเหล่านี้มีผล ต่อการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษา ซึ่งประกอบไปด้วย การฟังภาษาอังกฤษ การอ่านภาษาอังกฤษ การเขียนภาษาอังกฤษ และการพูดภาษาอังกฤษ

วิธีดำเนินการวิจัยและระเบียบวิธีวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร นักศึกษาพยาบาลวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครลำปาง ชั้นปี 1 - 4 จำนวน 680 คน

กลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาหลักสูตรพยาบาลบัณฑิต วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครลำปาง ชั้นปีที่ 1 - 4 คำนวณกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตร Taro Yamane ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ได้กลุ่มตัวอย่าง 251 คน และคำนวณ dropout rate 20% จึงได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 310 คน และใช้การเลือกแบบการสุ่มแบบหลายขั้นตอน multi-stage cluster sampling ขั้นตอนแรก แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 4 กลุ่ม ตามระดับชั้นปี ขั้นตอนที่สอง แบ่งแต่ละกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่มย่อย โดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) แบ่งออกเป็นกลุ่ม A และ B รวมทั้งสิ้น 8 กลุ่มย่อย ขั้นตอนที่สาม แต่ละกลุ่มได้รับการสุ่มให้เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับฉลากโดยใช้ชื่อและหมายเลขแบบไม่ใส่คืน 39 คน 4 กลุ่ม และ 38 คน 2 กลุ่ม รวมทั้งหมด 310 คน

เครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ

แบบสอบถามการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครลำปาง เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรม แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล ส่วนที่ 2 ปัจจัยทำนายการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน จำนวน 54 ข้อ เป็นคำถามแบบ Likert scale แบบ 5 ระดับ ส่วนที่ 3 การใช้ภาษาอังกฤษ เป็นคำถามแบบ Likert scale แบบ 5 ระดับและแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนการพยาบาล 1 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนด้านภาษาอังกฤษ 2 ท่าน ได้ค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหา เท่ากับ 0.98 และผู้วิจัยจะนำไปทดลองใช้กับนักศึกษาพยาบาลที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 ราย จากนั้นนำไปทดสอบหาความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ได้ค่าเท่ากับ 0.86

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำหนังสืออนุญาตเก็บข้อมูลวิจัยแก่วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครลำปาง เมื่อได้รับอนุญาตให้เก็บข้อมูล ผู้วิจัยประสานงานกับงานกิจการนักศึกษา เพื่อขอพบนักศึกษาที่เป็นอาสาสมัคร เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์และขั้นตอนการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัย ดังนี้

1. ผู้วิจัยสุ่มนักศึกษาพยาบาลตามจำนวนที่กำหนดไว้ จากนั้นผู้วิจัย/ผู้ช่วยวิจัยแนะนำตัวชี้แจงวัตถุประสงค์ ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ และการพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่าง พร้อมทั้งขอความร่วมมือ และให้กลุ่มตัวอย่างเช่นยินยอมเข้าร่วมการวิจัยด้วยความสมัครใจ
2. ผู้วิจัย/ผู้ช่วยวิจัยอธิบายวิธีการตอบแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจ เมื่อกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามเสร็จผู้วิจัยนำข้อมูลไปวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างวิเคราะห์ด้วย สถิติเชิงพรรณนา คือ จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. ปัจจัยทำนายการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาพยาบาลวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครลำปาง ใช้สถิติถดถอยพหุคูณเชิงเส้นตรง (multiple linear regression analysis) ใช้วิธี Stepwise c และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษา ใช้สถิติสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation)

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปพบว่ากลุ่มตัวอย่างจำนวน 310 คน เป็นเพศหญิงร้อยละ 92.3 จำแนกเป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ร้อยละ 25.2 ชั้นปีที่ 2 ร้อยละ 25.2 ชั้นปีที่ 3 ร้อยละ 25.2 และชั้นปีที่ 4 ร้อยละ 24.5 ตามลำดับ มีคะแนนการสอบภาษาอังกฤษของสถาบันพระบรมราชชนก ปีล่าสุด (2562) เฉลี่ย 39.3 คะแนน ต่ำสุด 17 คะแนน สูงสุด 86 คะแนน แบ่งตามระดับออกเป็น Beginner ร้อยละ 3.2 Lower Intermediate ร้อยละ 82.3 Upper Intermediate ร้อยละ 13.5 และระดับ Advanced ร้อยละ 1.0

ตารางที่ 1 การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาวิทยาลัยพยาบาลฯ (n = 310)

การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน	\bar{X}	SD	แปลผล
การฟัง			
ฟังเพลงภาษาอังกฤษ	4.02	0.96	สัปดาห์ละครั้ง
ฟังสื่อเสียง (พอดคาสต์) ทางอินเทอร์เน็ต	3.45	0.91	เดือนละครั้ง
ฟังข่าวภาษาอังกฤษ	2.87	0.96	น้อยครั้ง
ดูภาพยนตร์ที่ใช้ภาษาอังกฤษ	3.37	0.97	เดือนละครั้ง
ดูรายการโทรทัศน์ที่ใช้ภาษาอังกฤษ	3.04	1.00	เดือนละครั้ง
รวม	3.35	0.96	เดือนละครั้ง
การอ่าน			
อ่านข่าวหรือ นิตยสาร ภาษาอังกฤษ	2.85	0.96	น้อยครั้ง
อ่านนิยายหรือเรื่องสั้นภาษาอังกฤษ	2.79	1.04	น้อยครั้ง
อ่านวารสารหรือวิจัยภาษาอังกฤษ	2.79	0.95	น้อยครั้ง
อ่านอีเมลภาษาอังกฤษ	2.88	1.02	น้อยครั้ง
อ่านหนังสือวิชาการภาษาอังกฤษ	2.83	0.93	น้อยครั้ง
รวม	2.82	0.98	น้อยครั้ง

ตารางที่ 1 การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาวิทยาลัยพยาบาลฯ (n = 310) (ต่อ)

การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน	\bar{X}	SD	แปลผล
การเขียน			
เขียนหรือพิมพ์ภาษาอังกฤษในโซเชียลมีเดียในการสื่อสารกับเพื่อนหรือครอบครัว	2.95	1.05	น้อยครั้ง
เขียนอีเมลเป็นภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับอาจารย์ในวิทยาลัย	2.61	1.06	น้อยครั้ง
เขียนโน้ต ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับอาจารย์ในวิทยาลัย	2.61	1.03	น้อยครั้ง
เขียนการบ้านและกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นภาษาอังกฤษ	2.99	1.02	น้อยครั้ง
เขียนงาน หรือเปเปอร์ฝึกปฏิบัติงาน เป็นภาษาอังกฤษ	2.95	1.11	น้อยครั้ง
รวม	2.82	1.05	น้อยครั้ง
การพูด			
พูดเป็นภาษาอังกฤษกับเพื่อนคนไทย	2.75	1.05	น้อยครั้ง
พูดเป็นภาษาอังกฤษกับเพื่อนชาวต่างชาติ	2.73	1.10	น้อยครั้ง
พูดเป็นภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวไทย	2.60	1.02	น้อยครั้ง
พูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวต่างชาติ	3.15	1.02	เดือนละครึ่ง
พูดภาษาอังกฤษกับนักท่องเที่ยวยุโรปต่างชาติ	2.64	1.05	น้อยครั้ง
รวม	2.77	1.04	น้อยครั้ง
รวมทุกทักษะ	2.94	1.01	น้อยครั้ง

จากตารางที่ 1 การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของของนักศึกษาพยาบาลวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครลำปาง พบว่า การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันในภาพรวม มีการใช้น้อยครั้ง ($\bar{X} = 2.94$, $SD = 1.01$) เมื่อดูเป็นรายด้านทักษะที่ใช้ในชีวิตประจำวันมากที่สุด เดือนละครึ่ง คือ ทักษะการฟัง ($\bar{X} = 3.35$, $SD = 0.96$) ซึ่งการฟังเพลงภาษาอังกฤษมีการใช้มากที่สุดสัปดาห์ละครึ่ง ($\bar{X} = 4.02$, $SD = 0.96$) รองลงมา ฟังสื่อเสียง (พอดคาสต์) ทางอินเทอร์เน็ต เดือนละครึ่ง ($\bar{X} = 3.45$, $SD = 0.91$) และทักษะที่มีการใช้น้อยที่สุด คือ ทักษะการพูด ($\bar{X} = 2.77$, $SD = 1.04$) ซึ่งการพูดเป็นภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวไทยเป็นทักษะที่ใช้น้อยที่สุด ($\bar{X} = 2.61$, $SD = 1.02$) รองลงมาคือ การเขียนอีเมลเป็นภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับอาจารย์ในวิทยาลัย ($\bar{X} = 2.61$, $SD = 1.06$) และเขียนโน้ตภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับอาจารย์ในวิทยาลัย ($\bar{X} = 2.61$, $SD = 1.03$) ปัจจัยทำนายนการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาวิทยาลัยพยาบาลฯ (n = 310)

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ
1. สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ (AveFPE)	2.78	0.67	ปานกลาง
2. นโยบายวิทยาลัย (AveFCP)	3.73	0.59	มาก
3. อาจารย์ (AveFT)	3.86	0.59	มาก
4. ครอบครัวและเพื่อน (AveFFP)	2.59	0.72	ปานกลาง
5. เทคโนโลยี (AveFTIM)	3.63	0.70	มาก
6. การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน (AveUE)	2.94	0.66	ปานกลาง

จากตารางที่ 2 พบว่า สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ มีค่าเฉลี่ยในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.78$, $SD = 0.67$) นโยบายวิทยาลัยมีค่าเฉลี่ยในระดับมาก ($\bar{X} = 3.73$, $SD = 0.59$) อาจารย์มีค่าเฉลี่ยในระดับมาก ($\bar{X} = 3.86$, $SD = 0.59$) ครอบครัวและเพื่อน มีค่าเฉลี่ยในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.59$, $SD = 0.72$) เทคโนโลยีมีค่าเฉลี่ยในระดับมาก ($\bar{X} = 3.63$, $SD = 0.70$) และการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันมีค่าเฉลี่ยในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.94$, $SD = 0.66$) ตามลำดับ

ตารางที่ 3 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษา (n = 310)

ตัวแปรที่ศึกษา	การใช้ ภาษาอังกฤษ ใน ชีวิตประจำวัน	สิ่งแวดล้อม ทาง กายภาพ	นโยบาย วิทยาลัย	อาจารย์	ครอบครัว และเพื่อน	เทคโนโลยี
1. การใช้ ภาษาอังกฤษใน ชีวิตประจำวัน (AveFPE)	1.000					
2. สิ่งแวดล้อมทาง กายภาพ (AveFPE)	0.393	1.000				
3. นโยบายวิทยาลัย (AveFCP)	0.285	0.398	1.000			
4. อาจารย์ (AveFT)	0.211	0.197	0.636	1.000		
5. ครอบครัวและ เพื่อน (AveFFP)	0.437	0.542	0.305	0.159	1.000	
6. เทคโนโลยี (AveFTIM)	0.380	0.297	0.523	0.537	0.331	1.000

จากตารางที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษา พบว่า สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ นโยบายวิทยาลัย อาจารย์ ครอบครัวและเพื่อน และเทคโนโลยี มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครลำปาง

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r = 0.380, 0.297, 0.523, 0.523$ และ 0.331 ตามลำดับ) ($p < 0.01$)

ตารางที่ 4 การวิเคราะห์โดยวิธีถดถอยพหุคูณเชิงเส้นตรงของตัวแปรที่ศึกษา ($n = 310$)

ตัวแปรที่ศึกษา	B	Beta	SE	t	p
Constant	0.952		0.246		
AveFPE	0.177	0.178	0.060	2.929	0.004
AveFCP	0.014	0.013	0.079	0.180	0.857
AveFT	0.001	0.001	0.075	0.015	0.988
AveFFP	0.240	0.259	0.055	4.346	< 0.001
AveFTIM	0.226	0.234	0.060	3.770	< 0.001

$R = 0.525, R^2 = 0.264, \text{Std. Error of the Estimate} = 0.573, F = 23.173$

จากตารางที่ 4 ปัจจัยด้านครอบครัวและเพื่อน เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ สามารถทำนายการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนครลำปาง ได้ร้อยละ 26.4 ($R^2 = 0.264, p < 0.01$) ปัจจัยที่ทำนายได้มากที่สุดคือ ครอบครัวและเพื่อน ($Beta = 0.259, p < 0.01$) รองลงมาคือเทคโนโลยี ($Beta = 0.234, p < 0.01$) และสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ($Beta = 0.178, p < 0.01$) ตามลำดับ

สรุปและการอภิปรายผล

1. การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของของนักศึกษาวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนครลำปาง

การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของของนักศึกษาพยาบาลวิทยาลัยพยาบาลฯ ในภาพรวมมีการใช้น้อยครั้ง ($\bar{X} = 2.94, SD = 1.01$) เนื่องจากนักศึกษาพยาบาลส่วนใหญ่มีการเรียนการสอนที่เข้มข้นในเนื้อหาสาระการพยาบาลทั้งด้านทฤษฎีและการฝึกปฏิบัติ ทำให้การฝึกฝน และ การใช้ภาษาอังกฤษทำได้น้อย รวมถึงการเรียนการสอนกับอาจารย์ชาวไทย ทำให้นักศึกษาใช้ภาษาไทยเป็นส่วนใหญ่ จึงทำให้ในภาพรวมมีการใช้ภาษาอังกฤษน้อยครั้ง สอดคล้องกับการศึกษาของ เยาวเรศ สมทรัพย์ และอชมา วารีย์ (2562) พบว่า พยาบาลที่สำเร็จการศึกษาใหม่ สมรรถนะภาษาอังกฤษอยู่ระดับปานกลางถึงน้อย แม้ว่าจะมีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา ซึ่งการเรียนรู้อังกฤษนั้นยากที่จะเรียนรู้สำหรับนักเรียนไทยเนื่องจากขาดการฝึกฝนและการขาดโอกาสเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และเกิดจากความไม่กล้าใช้เนื่องจากกลัวไม่ถูกต้อง นอกจากนี้ยังมีปัญหาเกี่ยวกับการฟังและการออกเสียง และการขาดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าระดับการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาพยาบาล จะอยู่ในระดับการใช้น้อยครั้ง แต่นักศึกษาพยาบาลยังคงพัฒนาและเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

เมื่อดูเป็นรายด้าน ทักษะที่ใช้ในชีวิตประจำวันมากที่สุด คือ ทักษะการฟัง ($\bar{X} = 3.35, SD = 0.96$) เนื่องจาก ทักษะด้านการฟังเป็นทักษะที่เรียนรู้ได้ง่าย การเข้าถึงสื่อการเรียนรู้และการพัฒนา

ภาษาได้ง่ายกว่าทักษะอื่น เช่น การดูหนัง ฟังเพลงเป็นภาษาอังกฤษ เป็นต้น จึงทำให้นักศึกษาเลือกการพัฒนาภาษาอังกฤษด้านการฟังมากที่สุด สอดคล้องกับการศึกษาของ Listiyaningsih (2017) พบว่า นักศึกษาส่วนมากพัฒนาโดยการฟัง เป็นลำดับแรก ๆ เนื่องจากเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ภาษา และง่ายต่อการเรียนรู้ โดยเฉพาะการฟังเพลงภาษาอังกฤษมีการใช้มากที่สุดสัปดาห์ละครั้ง ($\bar{X} = 4.02$, $SD = 0.96$) อาจเป็นเพราะในปัจจุบันการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้น เรียนรู้ได้ง่ายมากขึ้นจากเทคโนโลยีที่ทันสมัยเรียนรู้ได้จากสมาร์ตโฟนหรือคอมพิวเตอร์ ซึ่งนักศึกษาพยาบาลส่วนมากมีสื่อการเรียนเรียนรู้เหล่านี้ สอดคล้องกับการศึกษาของ Chomphuchart (2017) พบว่า ในประเทศไทย นักศึกษามหาวิทยาลัยมีทัศนคติที่ดีต่อการใช้อินเทอร์เน็ตในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ปัจจัยดังกล่าวมีความสำคัญในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษา เพื่อให้สามารถใช้ในชีวิตประจำวันได้ โดยเฉพาะ การฟังเพลงเป็นสิ่งที่นักศึกษาในยุคปัจจุบันใช้ในชีวิตประจำวันอยู่ตลอด ซึ่งการฟังเพลงต่างประเทศเป็นที่นิยมมากขึ้นในปัจจุบัน เป็นเหตุผลว่านักศึกษาได้เกิดการเรียนรู้และเพิ่มพูนทักษะภาษาต่างประเทศ และ Listiyaningsih (2017) พบว่า การฟังเพลงภาษาอังกฤษสามารถพัฒนาทักษะการฟังได้เพราะเพลงสามารถเป็นสื่อในการพัฒนาทักษะการฟังได้ ซึ่งการฟังเพลงภาษาอังกฤษสามารถเพิ่มเติมคำศัพท์ พัฒนาการออกเสียงและสามารถเข้าใจในทักษะการฟังและมีวิธีพัฒนาทักษะการฟังได้เป็นอย่างดี ซึ่งเป็นเหตุผลที่นักศึกษาเลือกใช้การฟังเพลงภาษาอังกฤษในการพัฒนาทักษะด้านการฟัง

ในทางกลับกัน ทักษะที่มีการใช้ในชีวิตประจำวันน้อยที่สุด คือ ทักษะการพูด ($\bar{X} = 2.77$, $SD = 1.04$) ซึ่งพบว่าการพูดเป็นภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวไทยเป็นทักษะที่ใช้กันน้อยที่สุด ($\bar{X} = 2.61$, $SD = 1.02$) รองลงมาคือ การเขียนอีเมลเป็นภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับอาจารย์ ($\bar{X} = 2.61$, $SD = 1.06$) อธิบายได้ว่า ความรู้ความเข้าใจเกิดขึ้นจากการที่ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปปฏิบัติจนเกิดความชำนาญนั้น นักศึกษาส่วนใหญ่เรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการอ่านบทความและตำราทางการแพทย์ ซึ่งโอกาสในการสนทนาและการเขียนภาษาอังกฤษยังมีน้อย สอดคล้องกับการศึกษาของ ภราดร สุขพันธ์ (2561) พบว่า นักศึกษามีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวันน้อย จึงทำให้ทักษะการสื่อสารด้วยการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับน้อยถึงปานกลาง และการพูดเป็นภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวไทยเป็นทักษะที่ใช้กันน้อยที่สุด สามารถอธิบายได้ว่า การเข้าศึกษาในวิชาชีพพยาบาลส่วนใหญ่เป็นการใช้ภาษาไทยในการเรียนการสอน และมีการใช้ภาษาอังกฤษในเฉพาะศัพท์ทางการแพทย์ จึงทำให้โอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนหรือในชีวิตประจำวันมีน้อย

2. ปัจจัยทำนายการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครลำปาง

ปัจจัยด้านครอบครัวและเพื่อน เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ สามารถทำนายการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครลำปาง ได้ร้อยละ 26.4 โดยปัจจัยที่ทำนายได้มากที่สุดคือ ครอบครัวและเพื่อน ($Beta = 0.259$, $p < 0.01$) รองลงมาคือเทคโนโลยี ($Beta = 0.234$, $p < 0.01$) และสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ($Beta = 0.178$, $p < 0.01$) ตามลำดับ ครอบครัวและเพื่อนสามารถทำนายร่วมการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาพยาบาลได้มากที่สุด เนื่องจากการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิตของวิทยาลัยพยาบาลในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข นักศึกษาต้องพักอาศัยในหอพักของวิทยาลัย การใช้ชีวิตร่วมกันทั้งการเรียนการฝึกปฏิบัติงานและการทำกิจกรรมต่าง ๆ ทำให้นักศึกษามีการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับ

การดำเนินชีวิตประจำวันซึ่งกันและกันตลอดเวลา เป็นปัจจัยกระตุ้นให้นักศึกษาแต่ละคนต้องพยายามเรียนรู้ และปรับตัวเพื่อให้ทันกันโดยเฉพาะในด้านการเรียนในรายวิชาพื้นฐาน เช่น กายวิภาคศาสตร์ สรีรวิทยา พยาธิวิทยา และเภสัชศาสตร์ ที่ต้องอาศัยพื้นฐานด้านภาษาอังกฤษทั้งทั่วไปและเชิงวิชาชีพ การเรียนและร่วมทำกิจกรรมอื่น ๆ กับเพื่อนนักศึกษาด้วยกัน ทั้งในห้องเรียนและในหอพัก นอกเวลาเรียนทำให้นักศึกษาพยาบาลมีความสนิทสนมกัน สามารถปรับตัวเข้าหากันเพื่อไปสู่เป้าหมายร่วมกันและครอบครัวคอยสนับสนุนการเรียนรู้ของนักศึกษา ในการใช้ภาษาอังกฤษจากงานที่ได้รับมอบหมายในห้องเรียน สอดคล้องกับการศึกษาของ Ismail et al.(2015) ที่สรุปว่า การที่ผู้เรียนได้ใช้เวลาทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกันกับเพื่อนสามารถส่งเสริมทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้ดี เนื่องจากผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลาย รู้สึกมีความสุขและพึงพอใจ ทำให้เกิดความมั่นใจและรู้สึกมีคุณค่า ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาการเรียนรู้ของบุคคล

เทคโนโลยีเป็นปัจจัยทำนวยร่วมการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาพยาบาล เนื่องจาก ศตวรรษที่ 21 เป็นยุคของเทคโนโลยีทั้งรูปแบบของเทคโนโลยีดิจิทัลและแอปพลิเคชันต่าง ๆ ที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาและพัฒนาอย่างมาก การใช้ชีวิต การติดต่อสื่อสาร ธุรกิจและการศึกษาล้วนต้องพึ่งพาเทคโนโลยีเหล่านี้ และกลายเป็นปัจจัยสำคัญที่กำหนดพฤติกรรมของผู้คนในสังคมโลก การศึกษาของ Al Mubarak (2016) พบว่านักศึกษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองใช้สื่อออนไลน์ (Social Media) ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษผ่านเครือข่ายทางสังคม (Social Network) ที่หลากหลาย ได้แก่ โทรศัพท์มือถือ โน้ตบุ๊ก การดูภาพยนตร์ การใช้ Web blogs YouTube Twitter และ Facebook ในการแลกเปลี่ยนข้อมูล การอภิปรายหัวข้อการเรียนและการนำเสนอในห้องเรียนเดียวกัน โดยให้เหตุผลว่า Twitter และ Facebook เป็นสื่อออนไลน์ที่ผู้ใช้รู้จักทั่วโลกน่าสนใจสามารถเข้าถึงได้ง่าย และไม่มีค่าใช้จ่าย นอกจากนี้ยังมีรูปแบบใหม่ ๆ สำหรับการเรียนรู้และการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษที่ทันสมัยอยู่เสมอ เช่นเดียวกับการศึกษาในประเทศไทย (Chomphuchart, 2017) พบว่านักศึกษาไทยพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษผ่านอินเทอร์เน็ตในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งการเรียน บันทึก และการสื่อสาร

สิ่งแวดล้อมทางกายภาพเป็นปัจจัยทำนวยร่วมการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาพยาบาล สิ่งแวดล้อมทางกายภาพในการวิจัยครั้งนี้ คือ บุคคลทั้งภายในและภายนอกห้องเรียนและวิทยาลัยฯ เช่น อาจารย์ผู้สอน เพื่อนนักศึกษา บุคคลทั่วไป ตลอดจนบุคลากร ผู้ป่วย และผู้รับบริการในโรงพยาบาลที่นักศึกษาพยาบาลได้มีการพบเจอในชีวิตประจำวันของนักศึกษาแต่ละคน นอกจากนี้ยังรวมถึง ของเครื่องใช้ อุปกรณ์ต่าง ๆ วิธีการสื่อสารกับบุคคลที่เกี่ยวข้อง ทั้งในการใช้ชีวิตและการเรียน เป็นปัจจัยจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) ที่สามารถกำหนดพฤติกรรมในการใช้ภาษาอังกฤษของบุคคลได้ (ภราดร สุขพันธ์, 2561)

นโยบายวิทยาลัยและอาจารย์มีความสัมพันธ์กับการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษา วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนครลำปางแต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ อธิบายว่า วิทยาลัยพยาบาลฯ มุ่งเน้นการพัฒนาบัณฑิตที่มีสมรรถนะด้านการใช้ภาษาอังกฤษ มีการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษทุกชั้นปี โดยเรียนกับครูสอนภาษาอังกฤษทั้งครูที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักและครูต่างชาติที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา นอกจากนี้ วิทยาลัยยังมีนโยบายให้อาจารย์ผู้สอนรายวิชาทางการพยาบาลใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนและมีกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แลกเปลี่ยน

ประสบการณ์และสื่อสารกับเพื่อนชาวต่างชาติอย่างสม่ำเสมอ มีการสอบวัดระดับทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาตามนโยบายของสถาบันพระบรมราชชนกทุกปี และนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ทุกคนที่จะจบการศึกษาวิทยาลัยฯ มีนโยบายให้สอบ TOEIC (Test of English for International Communication) ซึ่งนักศึกษาพยาบาลรับรู้มาก่อนเข้าศึกษาแล้วว่าการเรียนหลักสูตรพยาบาลจำเป็นต้องใช้ทักษะภาษาอังกฤษทั้งในการเรียนและการปฏิบัติงาน สำหรับปัจจัยด้านอาจารย์ อธิบายได้ว่าอาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่ใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนหรือในการเรียนรายวิชาต่าง ๆ การใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนพบได้น้อย นอกจากนี้การฝึกปฏิบัติงานในสถานพยาบาล อาจารย์ผู้สอนภาคปฏิบัติบุคลากรในแหล่งฝึก ผู้รับบริการและผู้ป่วยส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผู้บริหารสถาบันการศึกษาทางการพยาบาล สามารถวางแผนการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาพยาบาลจากผลการวิจัย ดังนี้

1. จัดโครงการ/กิจกรรมพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่นอกเหนือจากรายวิชาตามหลักสูตร โดยรูปแบบของกิจกรรมควรสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน การจัดกิจกรรมให้นักศึกษาพยาบาลแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสื่อสารกับเพื่อนชาวต่างชาติควรมีการติดตามประเมินผลการจัดกิจกรรมและปรับปรุงอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง

2. จัดหาสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ด้านเทคโนโลยีที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพ เช่น ห้องเรียนรู้ คอมพิวเตอร์และโปรแกรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ตลอดจนการจัดเวลาให้บริการที่เอื้อให้นักศึกษาพยาบาลสามารถมาใช้บริการได้ตามความต้องการ

เอกสารอ้างอิง

- ภราดร สุขพันธ์. (2561). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษกับความเป็นบัณฑิตในยุคปัจจุบัน. **วารสาร มจร.ทริภูษชัยปริทรรศน์**, 2(2), 89-100.
- เยาวเรศ สมทรัพย์ และอชฌา วารีย์. (2562). แบนด์พยาบาลไทยในศตวรรษที่ 21: ความท้าทายต่อวิชาชีพพยาบาล. **วารสารพยาบาลสงขลานครินทร์**, 39(3), 169-178.
- Almarwaey, A. O. (2017). **Using Social-Networking Sites in Learning English Language and Students' Self-Efficacy**. *US-China Education Review A*, 7(5), 246-254.
- Al Mubarak, A. A. (2016). Learning English as a second language through social media: Saudi Arabian tertiary context. **International Journal of Linguistics**, 8(6), 112-127.
- Chomphuchart, N. (2017). Thai University Students' Attitudes toward the Use of the Internet in Learning English. **Rangsit Journal of Educational Studies**, 4(1),13-30.

- Franco, A. And Roach, S.S. (2018) An Assessment of the English Proficiency of the Thai Workforce and Its Implication for the ASEAN Economic Community: An Empirical Inquiry. **Open Journal of Business and Management**, 6, 658-677.
- Ismail, N. S., Atek, E. S. E., Azmi, M. N. L., & Mohamad, M. (2015). **The Role of Peer Facilitator in Enhancing English Language Proficiency in a Simulated Environment**. *English Language Teaching*, 8(2), 78-85.
- Kampak, K. (2015). **Preparing to step into the ASEAN community**. The dimension of nursing education; Available from: <http://www.rtn.cn.ac.th>
- Lagi, K. (2016). Compulsory teaching of English: Impacts on learning in a Fiji classroom. **Open Journal of International Education**, 1(2), 90-101.
- Listiyaningsih, T. (2017). The Influence of Listening English Song to Improve Listening Skill in Listening Class. **Academica: Journal of Multidisciplinary Studies**, 1(1), 35-49.
- Olusiji, L. (2016). **Parents, Teachers and Peers Effects on College Students' Motivational Intensity to Learn English**. *Language in India*, 16(4), 61-80.
- Sargsyan, M., & Kurghinyan, A. (2016). The use of English language outside the classroom. **Journal of Language and Cultural Education**, 4(1), 29-47.
- Vibulphol, Jutarat. (2016). **Students' Motivation and Learning and Teachers' Motivational Strategies in English Classrooms in Thailand**. *English Language Teaching*, 9(4), 64-75.